

בעניין: 1. _____ חדאידה, ת"ז _____

תושב מחנה פליטים טולכרם

2. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר

ע"י ב"כ עוה"ד אנדרה רוזנטל ו/או מוסטפא יחיא

מרח' צלאח א-דין 15, ת"ד 38788 ירושלים 95908

טלפון 6280633 פקסימיליה 6283312

העותרים

נגד

מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית

ע"י ב"כ עו"ד ענר הלמן

המשיב

מפרקליטות המדינה

הודעה מטעם העותרים

בית המשפט הנכבד מתבקש לאפשר הגשת הודעה מטעם העותרים לאור הודעת המשיב אשר הוגשה ביום 28.4.04. ב"כ המשיב, עו"ד הלמן, מסכים להגשה הודעה זו.

1. כעת, לאחר שהמשיב הסכים להחזרת גופת אחיו של עותר מספר 1, נותרה שאלת זיהויה, העותרים חולקים על עמדת המשיב בדבר הצורך בזיהוי מדעי של הגופה, בהנחה שקיימות ראיות מנהליות אשר מצביעות על זהות הגופה.
2. כפי שנכתב בגוף העתירה, משטרת ישראל, אשר טיפלה באירוע שבעקבותיו נורה אחיו של עותר מספר 1, יחד עם אחר, זיהתה את הגופה ואף הפנתה משפחת עותר מספר 1 למכון לרפואה משפטית באבו כביר כדי לקבל לידיה את הגופה: ראה נספח ע' 1.
3. בעקבות הודעת המשיב פנה ב"כ העותרים לעו"ד הלמן וללשכת היועמ"ש של המשיב בבית אל בבקשה לגלות את טיב הראיות המנהליות הקיימות. נמסר לב"כ כי אין ברשותם אותן ראיות מנהליות וכי הזיהוי המדעי הינה דרישה מטעם המכון לרפואה משפטית.
4. העותרים טוענים כי הסמכות באשר למקום קבורתו של אחיו של עותר מספר 1 הינה בידי המשיב – ולא בידי המכון לרפואה משפטית באבו כביר. תקנה 133(3) לתקנות ההגנה (שעת חירום), 1945, קובעת כלהלן:

“למרות כל דבר הכלול בכל חוק, יהיה מותר למפקד צבאי לצוות כי גוויתו של כל אדם תיקבר באותו מקום שהמפקד הצבאי יורה, המפקד הצבאי רשאי באותו צו להורות מי ומי יקבור אותה גוויה ובאיו שעה תיקבר, הצו האמור יהיה הרשאה מלאה ומספקת לקבורתה של אותה גוויה, וכל אדם העובר על אותו הצו או מפריע לו, ייאשם בעבירה על התקנות האלה.”

גופת אחיו של עותר מספר 1 נקברה, ככל הנראה, בבית הקברות לחללי האויב וזאת בהתאם לצו שניתן ע”י המשיב, או מי מטעמו, ולא על פי הוראות המכון לרפואה משפטית באבו כביר.

5. העותרים טוענים כי אם קיימות ראיות מנהליות חד משמעיות המצביעות על זיהויה של גופת אחיו של עותר מספר 1, אזי אין כל צורך בזיהוי מדעי. העותרים אינם יודעים, כי ב”כ המשיב לא גילו, מהו טיבן של הראיות המנהליות הקיימות בעניין דגן.

6. העותרים טוענים כי אם הראיות הנסיבתיות הקיימות מוכיחות בדרגה של וודאות קרובה את זהות הגופה אין צורך בזיהוי מדעי. אין חולק כי זיהוי מדעי המבוסס על השוואת טביעות אצבע או תשליל רנטגן או התאמת רקמות הוא הזיהוי האופטימאלי. אך כאמור, לטענת העותרים, יתכן ובמקרה דגן, אין צורך בכך.

7. א. העותרים מפנים להקדמה של חוברת הנקראת “זיהוי אישי של חללים” ממפקדת קצין רפואה ראשי. החוברת מפרטת דרכי זיהוי של צוות מומחים את קורבנות אירוע המוני כאשר “לא ניתן לזהות לפי תווי פנים”. משמעות הדבר, זיהוי של תווי פנים הוא בראש או בראשונה הזיהוי המומלץ, רק אם זיהוי תווי פנים לא מתאפשר, אזי פונים לאמצעים חילופיים. העתק הקדמה זו רצ”ב ומסומן באות ע’ 5.

ב. העותרים בטוחים כי בעת הבדיקה של המכון לרפואה משפטית הגופה צולמה, כולל תווי הפנים. תמונות אלה לא הוצגו לעותרים, ויתכן שדי בכך כדי לזהות את הגופה. 8. העותרים טוענים היום למעשה מה שטענה המדינה במסגרת בג”צ 5267/92 אכירגיה נ’ שר הבטחון ואח’. די בראיות מנהליות כדי להכריע בשאלת הזיהוי.

שם העותרת ביקשה כי ימסרו לה פרטים מדויקים אודות בנה, אם הוא בין החיים, מקום הימצאו. אם הוא בין המתים, מקום קבורתו. המשיב מסר לעותרת העתק תיעוד מטעם

המנהלה הכללית להנהלת ענייני הפלסטינים, תרגום הודעה שפורסמה בעיתון ירדני בדבר נטילת אחריות על אותו פיגוע עם אזכור שם בן העותרת ובצירוף תמונת פני הגופה. המדינה סברה כי די בראיות אלה כדי לקבוע כי בן העותרת בן המתים וכי הוא נקבר בקבר מספר 245 בבית הקברות לחללי האויב שליד גשר בנות יעקוב בגולן. בשל העובדה כי בעת פתיחת קבר מספר 245 נתגלו שתי גופות, כי לא היו כל סימני היכר בגופות, אשר היו עטופות בשקיות פלסטיק לבנות וטוש שימש לסימון, הסכימה המדינה לבצע בדיקת רקמות על חשבונה. העתק מכתבה של עו"ד גנסין אל ב"כ העותרים מיום 20.12.1995 במסגרת בג"צ 5267/92, בצירוף נספחיו, רצ"ב ומסומן באות ע' 6.

9. על-כן, מתבקש בית המשפט הנכבד להורות למשיב להעמיד לרשותם של העותרים את הראיות המנהליות הקיימות אשר הובילו רב פקד במשטרת ישראל לרשום במזכר, נספח ע' 1 לעתירה, כי זהות הגופה ידועה. אם, לדעת העותרים, די בראיות אלה כדי לזהות את הגופה, יתבקש בית המשפט הנכבד להכריע בשאלה; אם גם לדעת העותרים, אין די בראיות מנהליות אלה כדי לזהות הגופה, אזי יפנו העותרים לזיהוי מרעי.

ירושלים, 3 מאי, 2004

אנדרה רוזנטל

אנדרה רוזנטל, עו"ד

ב"כ העותרים